

STPŽP V+VI I+II R+J P

Posamezna številka 1 Din

List izhaja 1., 10. in 20. v mesecu

Naročnina mesečno 3 Din

Uredništvo in uprava:

Ljubljana, Miklošičeva 5

Uradne ure od 11–12 dop.

Ček. rač. SDZ, Ljublj. 11.171

Štev. 11.

Ljubljana, 10. februarja 1935

Leto I.

Katoličani, spoznajmo svoj čas!

(† Anton Hribovšek)

I.

Ves svet se zvija v trpljenju, išče rešitve, izhoda iz težke in temne sedanosti. Znanost je postala mednarodna, s pomočjo nje se trudijo ljudstva, da bi dosegla rešitev iz kaosa. Narodi se oklepajo raznih idejnih smeri ter idejno združeni hočejo doseči srečnejšo bodočnost. Za univerzalno znanostjo je nastopil univerzalni komunizem. Posebno univerzalna pa je Cerkev, ki že toliko stoletij zbira narode pri sebi in jih vodi v božje kraljestvo.

Katoličani vemo, da bo iz te svetovne tekme med tremi univerzalnimi tokovi izšla Cerkev v zmagovitem sijaju. Saj vidimo, kako propada vsa Cerkev sovražna znanost. Individualizem, intelektualni, politični in ekonomski, umira, prav tako socializem, humanitarizem. Vera v znanost skoraj nima več vernikov, kajti zlo je postalo znanstveno! Racionalizem izginja, fašizem in komunizem postajata vera; prevladuje torej vera v avtoriteto!

Vse te napačne vede pa je Cerkev že zdavnaj obsodila. Zavedala se je namreč svojega poslanstva in pomagala je človeštvu. Ona pa mu ima tudi pravico pomagati in skrbeti, njena vloga do človeštva je samaritanska!

Kajti samo in edino Cerkev more umeti in umiriti najgloblje težnje človeške duše. Saj srečavamo povsod sledove njenega udejstvovanja. Premnoge njene ideje, ki jih je že pred stoletji vsadila v človeštvo, še danes žive, žal, da zelo laicizirane. Zahteva pomoči, pravičnosti in ljubezni do ubogih je njena. Celo komunizem sam je satanski prevod govora na gori in socialnih posledic, ki jih vsebuje.

II.

Vse težnje po sreči, vse borbe, vsa sredstva, vse poti k srečnejši bodočnosti človeštva so že nekako dane, moramo jih samo razumeti in izvajati kakor nas uči Cerkev. Zato pa je potrebno, da postanemo dejavni, integralni katoličani. Kajti kdo na svetu nas more siliti, da ljubimo svojega bližnjega kakor same sebe in da mu v vsakem primeru izkazujemo pravičnost in ljubezen?

To more samo Bog po svoji Cerkvi! Zato današnji svet Cerkev bolj potrebuje kot kdajkoli poprej. Ona je pa za svoje poslanstvo tudi pripravljena, ona je edina očiščena, svobodna, moderna in znanstvena.

Povsod, v vseh vprašanjih obstoji silna potreba po Bogu. Na glavna vprašanja življenja ne odgovori znanost, ampak le Bog, vsako politično vprašanje rodi moralno, vsako moralno pa filozofsko in to versko vprašanje! Človek spozna sebe samega le v Bogu. Boga pa spoznamo po Kristusu, ki je rekel: »Jaz sem Pot, Resnica in Življenje!« Po katoliški Cerkvi, ki je mistično telo Kristusovo, nadaljuje svoje delo na zemlji, po njej gre pot h Kristusu.

III.

Živimo v času, ko se more in mora vse rešiti. Vemo, da bo treba še težkega dela, vemo pa tudi, da je prilika neizmerno važna! Neizmerna odgovornost je nad nami katoličani! Od nas zavisi pokristjanjenje ali nepokristjanjenje sveta! Res je vse v Božjih rokah in Bog je vsemogočen, toda On hoče, da mi pri Njegovem delu sodelujemo. Človeški Cerkvi je Kristus poveril nadaljevanje svojega zemskega poslanstva, zato so dolžni vsi, ki so bili krščeni, biti apostoli!

Naš čas išče novega družabnega reda. Ta novi red more biti samo krščanski! Mi katoličani ga moramo prvi izvrševati pri sebi! Kako bomo zgradili nov družabni red?

Z duhovnimi in ne materialnimi sredstvi! Predvsem mora vsak izmed nas, reven ali bogat, mogočen ali slaboten, vsak dan in neprestano skrbeti, da se bo zmanjšalo ono strašno nasprotje med verskim idealom, ki ga izpoveduje in resničnim njegovim življenjem!

Nismo že zato katoliški, ker mnogo molimo, mnogo romamo, občujemo s cerkvenimi osebami in niti zato, ker gremo pogosto k sv. obhajilu. — Katoličani bomo šele tedaj, kadar bomo v svojem življenju, pri vsem našem početju in delu dejansko izvajali načela evangelijev!

So pa tudi intelektualna sredstva! S krščanstvom moramo impregnirati filozofijo, znanost, politiko, gospodarstvo in socialno življenje!

Drugih sredstev za zgradbo krščanskega družabnega reda ni!

Začeli smo vsak na mestu, kamor ga je postavil Bog. Delajmo v skladnosti s Cerkvijo, ki je univerzalna!

Komunistična taktika

Pred tremi leti je že opozarjal papež Pij XI. na taktiko komunistične brezbožnosti, ki ekonomsko krizo izrablja za svojo ateistično propagando s tem, da religijo istoveti s temnimi silami, ki so povzročile sedanje socialno zlo. Boj proti Bogu kombinirajo z bojem za vsakdanji kruh, s človekovo željo po primerni lastnini, stanovanju in plači. »Najbolj opravičene želje in potrebe kakor tudi najbolj brutalni instinkti, vse služi njihovemu brezbožniškemu programu.«

Taka taktika odgovarja popolnoma navodilom Lenina, ki mu je boj proti religiji ABC marksizma, ki ga je treba maskirati z razrednim bojem in vsakim drugim bojem, ki more človeka oddaljiti do vere. Tu je izvor takozvane indirektno komunistične metode, ki se zdi po neuspešnih direktnih metodah mnogo uspešnejša za naš čas.

Katerih indirektnih potov se bo letos, posebno v Angliji, posluževal komunizem, dobro razkriva M. Godden v »Universe« z dne 18. jan. t. l. Veliki namen komunizma je, da pridobi čimveč pristašev za enotno fronto proti kapitalizmu in imperializmu v obliki boja proti fašizmu in

za pacifizem. Največ pričakuje komunizem od eventualne pridobitve katoličanov za tako skupno fronto.

Tozadevne smernice je komunizmu dalo zborovanje eksekutive »Internacionalnih proletarskih svobodomislecev«, ki je bilo lani meseca maja v Parizu, da da »brezbožnim propagandistom linijo za neposredno bodočnost«. Sklenjeno je bilo, da se je treba boriti proti »verskim in fašističnim izrazom kapitalistične ideologije«, seveda je prvo cilj in drugo samo pot. »Krščansko delavstvo je treba pridobiti s tem, da ga navdušiš za boj proti fašizmu«.

Voditelji komunističnega brezbožništva so pač dobro uvideli, kako zasovražen je fašizem v katerihkoli oblikah radi teptanja najbistvenjših človeških pravic in kako lahko bo za boj proti njemu zajeti tudi in predvsem krščansko delavstvo. Podobno je seveda lahko izkoristiti strah pred novimi vojskami. Zato so na istem zborovanju potrdili sklep, naj se »Internacionala proletarskih »svobodomislecev« in »Svetovni komite proti imperialistični vojni in fašizmu« združita, ker imata iste cilje.

Popolnoma pravilno so angleški komunisti in brezbožneži razumeli taka vodila, saj so pisali v svojem glasilu »The Fight«, da se bo njihova »temeljna propaganda razvila in uspela le v slučaju, ako svojo aktivnost usmerijo v boj proti vojni in fašizmu«.

V Posaarju so se katoličani že dali vjeti v zanke skrite komunistične taktike in sestavili skupno s komunisti »enotno fronto za status quo«. Komunistični tisk je ponovno poudarjal, da v teh točkah med katoličani in komunisti ni nobenih razlik, da mora vsa katoliška mladina in delavstvo v isto vrsto itd. Katoličani v Posaarju pa so še pravočasno spoznali, da tisti, ki se družijo s komunisti propagirajo in krepijo komunistično fronto in so pravočasno ustanovili svoje organizacije.

V Angliji sta na nekem komunističnem, seveda maskiranem zborovanju že nastopila neki katoliški duhovnik in katoliški publicist in je fotografije uspehov »skupne fronte« takoj prinesel komunistični »Daily Worker«.

Ta dejstva, ki bi jih bilo gotovo še mogoče dokumentirati z zgledi iz drugih dežel, dovolj jasno opozarjajo posebno katoličane na novo, silno nevarno taktiko komunističnega brezboštva, ki jo je Stalin sam slovesno potrdil z besedami: Taktika »skupne fronte« je bila začeta že za Lenina s tem namenom, da se milijonom delavstva olajša pot v komunizem.

Nobenega dvoma ni, da bodo komunisti vseh dežel sledili navodilom svojih voditeljev in prevzeli v posameznih okoliščinah tisto obliko skupne fronte, ki bo primernejša in uspešnejša. Zato bodi skupna skrb katoličanov povsod, da razbijejo event. enotno fronto komunistov in katoličanov, za take idealne cilje kot so obramba demokracije in pacifizem in rešitev drugih socialnih problemov, pa naj vedno osnujejo svojo fronto.

Tudi pri nas se ponovno slišijo, zlasti na univerzi, gesla o skupni »protifašistični fronti vse slovenske mladine« i. t. d. Toda, hvala Bogu, zaman, kajti njih namen je preveč otipljiv.

»Mladinsko gibanje«

So besede in izrazi, ki jih mnogi rabijo, a če hočeš točno opredeliti njihov pojem, si v zadregi; malokdo ti bo povedal točno definicijo. Izrazi »mladinsko gibanje, mladinstvo, mladinski pokret« spadajo med nje. Razne struje jih uporabljajo navezujejo pa nanje nasprotujoče si pojme.

Nekaj tipičnih primerov. I. V »Sodobnosti« (II, 1934, str. 20) govori Božo Vodušek o mladinskem problemu, kakor se je pojavil v katoliškem taboru: »Mladinsko gibanje je bilo kakor drugod, tudi v našem katoliškem kulturno političnem organizmu le zunanji izraz za razkroj starega sistema, ki je zaradi lastnih npravnih nesoglasij razjedal samega sebe... Seveda je bil ta pokret odkrito sovražen uradni katoliški javnosti, ni bil pa sovražen katolicizmu, saj je vendar izhajal iz njega. Ko pa je mladina spoznala, da je katolicizem dejansko, čeprav ne teoretično, istoveten z uradno katoliško javnostjo, se je počasi odvrnila tudi od katolicizma samega, ker ni videla možnosti, da bi v okviru katolicizma uresničila svoje npravne težnje...« »Pri mladinskem gibanju so se pojavili npravni konflikti in ni čuda, če se mladina odvrta naposled tudi od konfesionalne skupnosti.« Kot vprašanja, »ob katerih je nastal spor med kato-

liško javnostjo in med mladino« navaja n. pr. istovetenje Cerkve s politično stranko, pasivno zadržanje katoliške javnosti glede zatiranja primorskih Slovencev, ki ga je baje skriva tudi Cerkev, odnos Cerkve do kapitalizma.

Ta pokret, čeprav je izšel iz katoliških vrst, bi bil že katolicizmu sovražen.

II. Brošura »Borci« (l. 1933) govori tudi o mladinskem gibanju (str. 13): »Mladina je pretrgala z žalostno preteklostjo, noče ostati kot nekaj posebnega ob strani, ker le združena razredno zavedna mladina more zgraditi pot v svobodo in boljšo bodočnost...« In (str. 25): »Mladina je ugotovila, da že 10 let obstoja napetost med dijaštvom in njegovim starešinstvom... dognala je, da slednji (stari) enotne fronte nočejo... če ji stari molijo razne okrožnice pod nos in jo silijo, da ji sledi na tista dvomljiva pota, to ni nikak sporazum; mladina tak sporazum odločno odklanja... To je boj mlade generacije za novo življenje... to je boj za nov svet.«

Gre tu za del mladine, ki je bila prej v katoliškem taboru, pa se je oprijela marksizma in hotela prepojitji marksizem s krščanstvom. Po njihovih razlagah bi šli s komunisti tako daleč skupaj, da se zruši kapitalistični sistem, potem bi pa skušali psiho človeka in družbe prevzgojiti, ter ju krščansko usmeriti. Sodelovanje s starešinstvom so odklonili, ker večina starešinstva baje trdovratno vztraja v taboru kapitalistov.

III. O svojevrstnem gibanju slovenske mladine govori »Beseda« (II, str. 116): »Vsa slovenska mladina vseh prepričan je prišla na jasno... glede vseh življenjskih vprašanj našega naroda, to so predvsem vprašanja narodnosti, države, socialnega reda. Dejstvo je, da je danes ogromna večina inteligentne mladine edina v tem, da more biti za naše ljudstvo samo ena resnica, ena politika, ena socialnost, ena ekonomija. Ta solidarnost se je javlja na katoliški strani v spomenici katoliške slovenske mladine (na starešinstvo), na napredni strani pa s tem, da je Triglav odstopil od uradnega naprednega... uniformizma in prešel v slovensko in obenem realno jugoslovansko smer... Mladina... ne priznava nobenih voditeljev, ki bi jih hotel postaviti kdorkoli drugi, kakor njen samostojni izbor.«

Ta pokret razglša »Beseda« kot edino opravičen mladinski pokret slovenske katoliške mladine.

IV. Mladinski pokret, ki hoče biti izrazito krščanski, analizira Stanko Canjkar v »Besedi« (I, str. 25) takole: »Jedro katoliškega mladinskega pokreta je v oni pripravljenosti, razgibanosti duha, da hoče krščanstvo resnično doživeti do zadnjih globin in vedno bolj vrasti v višjo popolnost. To mladinsko gibanje ni ona navadna tekma mladih s starejšimi, ki se pojavlja od roda do roda, ampak je radikalna, povsem nova miselnost, nov slog življenja, je boj mladine proti lažnim formam konvencije, zunanje kulture, uglajenosti... ono hoče vzgajati svobodno osebnost polno iskrenosti.«

To nepremostljivo razdaljo med mladimi in starimi poudarja tudi Edvard Kocbek (»Beseda«, I, str. 193): »Mesijanski smisel nove generacije je nekaj, česar stara generacija ne more vrednotiti; to je svetovna in življenjska resničnost. dosedanja človeška atmosfera je doživela in se povzila... Mladinsko gibanje ni samo reakcija, ne samo reformatorna težnja, ni le pokret, ampak celotna človeška aktualnost... ta aktualnost je: biti predvsem človek.«

*

Kaj je tem mladinskim gibanjem, ki trdijo, da so izšla vsa iz krščanstva, ali ki hočejo še biti krščanska, skupno? Nekateri pravijo: »V sovražnem nasprotju med stvariteljnostjo mladega in utrujenostjo starega je zajeta problematika vseh mladinskih gibanj. Mladi čutijo stvariteljni gon kvišku in naprej, utrujena starost je zadovoljna s okvirom sedanjega. Posebno današnja duhovna kriza, ki pomeni popoln prelom sveta, povzroča napetost in nespravljlivo nasprotje.«

Prihodnja številka »Straže« izide radi proslave obletnice papeževga kronanja že koncem prihodnjega tedna.

Dir večne mladosti

Mladina doživlja pri sprejemanju sv. Evharistije neko elementarno, neizkvarjeno radost, ker proza vsakdanjih skrbi in sebičnih malenkosti še ni zadušila njenega mladostnega poleta. Mladina je najbolj dovzetna za donum transcendens omnem plenitudinem. Saj to je neka vrednota, neko bogastvo, neki zaklad, ki sicer ni spravljen v shrambah in naložen v zemljiščih in blagajnah, pa je vendar prava realnost, pravo bogastvo! Ako mladina čuje, da so bili že 15, 20 letni mladeniči pravi duhovni velikani in da so si priborili večne zaklade prav v moči Evharistije, tedaj vzdrhti v mladih srcih vsa mladostna energija mladega idealizma: mladina nehote pravilno vrednoti duhovne dobrine in jih postavlja nad snovne. V današnji vzgoji se duhovne vrednote Evharistije ne vpoštevajo, ker se ji odreka realnost.

Toda za vzgojo občestvenega duha je Evharistija edino pravo sredstvo. Uživa eden, uživajo tisoči, in vendar sumptus non consumitur. Danes imamo za motiv socialne vzgoje besede: altruizem, človečanstvo... Altruizem v nasprotju z egoizmom naj nas očividno spominja, da so tudi drugi opravičeno egoisti in da mo-

ramo mi omejiti svoj egoizem. Človečanstvo naj nas druži, kolikor smo vsi istega pokolenja; vprašanje je zdaj samo, ali smo vsi živalskega pokolenja ali višjega in kakšno vrednoto predstavlja tisti višji animal.

Evharistija reši to vprašanje iz božjega vidika: Mi vsi »smo eno srce in ena duša«, ker naj vsi jemo od božje mize in se napolnujemo z božjimi mislimi. Pri tej mizi ni razlike razreda, talenta, premoženja, stanu, vsak se lahko v moči tega kruha dvigne do najvišjega, duhovnega plemstva. In pri tej mizi razumemo, da moramo drug drugega pozitivno ljubiti, tu se čutimo eno telo, tu se zlije družina, narod, človeštvo v enotno božjo družino. Tu velja dobesedno molitev »Oče naš«, ker nas ta oče pri isti mizi nasiti z isto jedjo!

V prvih stoletjih so kristjani živeli občestveno življenje iz Evharističnega obeda; odkar so krščanski narodi postali mlačni in odkar mladi in stari ne zauživajo več pogostoma te božje tajinstvene hrane, so malomarni, hladni, sebični; krščansko občestvo razpada in narodi iščejo za to božansko in tako umljivo priprosto zdravilo slabe surogate v altruizmu, človečanstvu, demokraciji i. t. d.

Nekdanji predsednik AKADEMSKE ZVEZE, bivši predsednik „DANICE“, predsednik AKADEMSKE KATOLIŠKE AKCIJE, STRAŽAR

ANTON HRIBOVŠEK

DIPLOMIRAN.

je v četrtek, dne 7. februarja zjutraj umrl na svojem domu v Motniku.

V torek, 5. februarja je prejel uredniški konzorcij „Straže“ od Toneta sledeče sporočilo: „Zbolel sem, zato članka ne morem poslati. Upam, da bo kmalu zopet dobro in bom članek lahko poslal.“ V četrtek pa smo prejeli telegram, da je naš dragi Tone mrtev.

Tone je bil vodja katoliške akademske mladine. Bil je vodja, ki je svoje življenje dal za akademsko katoliško gibanje. Slaboten po naravi, noč in dan neumorno na delu, je zapadel zavrtni jetiki, ki ga je iztrgala iz študija in iz naših vrst ter ga za tri leta priklenila na Golnik. Življenska sila in hrepenenje po katoliškem delu ga je lani zopet vrnilo med nas. Z bolnim telesom, a z zdravim hotenjem se je zopet lotil študija in pred kratkim na trnjevi poti dosegel svoj študijski cilj. Tako je bil mlad in močan po duhu in volji, da je vkljub smrtni bolezni najjasneje od nas vseh spoznal zahtevo novega časa ter nujo novih oblik katoliškega udejstvovanja in se z vsem mladostnim idealizmom zavzel lani za organizacijo Akademске Katol. Akcije, ki jo je vodil kot prvi predsednik do zadnjega dne. Tone je bil tudi pionir „Straže v viharju“ — bil je eden najboljših Stražarjev, naš tovariš-vodja. Z govornimi in pisanimi besedami in v dejanju je bil naš vzor — pravi lik mladega, borbenega katolika. Telo mu ni dajalo moči, a tem bolj je rasel njegov duh ob božjem kruhu.

Tone, zapustil si nas, a v današnjem uvodniku „Straže“ si dal nam Stražarjem in vsej slovenski katoliški akademski mladini svoj testament. V imenu vseh Ti obljublamo, da bo slovenska katoliška mladina to Tvojo oporoko dosledno izvrševala ob vednem spominu na svojega dragega tovariša-heroja, ki je s svojim življenjem dopolnil besede: Per aspera ad astra!

Tone, prosí pri Bogu za slovensko mladino, kateri si daroval svoje življenje!

Doma

O materializmu in idealizmu je predaval v četrtek 7. t. m. vseuč. prof. dr. Fr. Veber v Akademski zvezi. V prvem delu predavanja je z znanstveno objektivnostjo orisal historične osnove in bistvo materializma. V drugem predavanju, ki ga bo imel naslednji četrtek, pa bo podal kritiko materializma in lastno pot v prehodu od materialističnega k idealističnemu naziranju, o čemer bomo še obširneje poročali.

Smuško prvenstvo ASK. Akad. sportni klub, ki je bil ustanovljen jeseni 1934 z namenom, da goji vse zdrave sportne panoge in se bori proti izrodnom v današnjem sportu na osnovi krščanskih vzgojnih načel, je izvedel v dneh 4. in 5. februarja tekmovanje za klubska prvenstva v smuškem teku, smuku in slalomu. Tekmovanje se je vršilo na Črnem vrhu nad Jesenicami na prekrasnih terenih okoli smučarskega doma ASK Gorenjca. Tekmovalo je nad 30 članov in članic ASK in izven konkurence še mnogo članov »Gorenjca«, med drugimi tudi drž. prvak Smolej in Žnidar. Rezultati so bili naslednji: Smuk: 1. Dolenc Karel 4.53, 2. Šorli Marjan 4.57. — Slalom: 1. Šorli Marjan 3.05,6, 2. Dolenc Karel 3.45,0. — Tek za dekleta: 1. Grafenauer Marija, 2. Golia Marija. — Tek za začetnike: 1. Kregar Tika, 2. Knafelc Tone. — Tek na 12 km: 1. Šorli Marjan 0.55,20, 2. Žebot Franček 1.00,38. — Tekme so v vseh ozirih odlično izpadle. Zahvala zato pa gre predvsem ASK »Gorenjcu«, ki je ASK-u, s katerim ga družijo tesno prijateljstvo že iz nekdanjih veselih dni, stavil na razpolago vse, kar ima: dom, postrežbo, svoje člane, telefon na tekmovalni progi itd. Tudi v družabnem oziru je to tekmovanje imelo lep uspeh. Vse tri dni so tekmovalci preživeli v pravem veselju, ki je lastno le pravi slovenski mladini.

Drugod

»Svetovni kongres dijaštva«. Kakor smo v naši 6-7. številki že napovedali, se je vršil »svetovni kongres dijaštva proti vojni in proti fašizmu« v dneh od 29. do 31. decembra 1934 v Bruslju v Belgiji. Kakor smo že takrat poročali, je švicarski zvezni svet prepovedal kongres, ki bi se moral po prvotnem načrtu vršiti v Švici, kljub temu, da je iz lanske komunistične revolucije v Ženevi znani rdeči general Nicolle, predsednik ženevskega kantona, dovolil kongres. Naši komunisti našemu poročilu seveda niso verjeli in so še po kongresu razglašali, da se je vršil kongres v Baslu. Iz istih virov kot oni, je črpal svoje informacije tudi »Val«, ki v svoji 6-7. številki dokaj simpatično poroča o kongresu in pričakuje le še dejanj v smislu tam sprejetih sklepov. »Akademskemu glasu« (štev. 4.) je kongres tudi nekam simpatičen; kot posebnost prinaša zlasti izjavo dveh francoskih krščanskih(?) akademikov, ki sta baje poudarila ostro nasprotje, ki vlada v Franciji med »mlado krščansko inteligenco, ki se zaveda svojih nalog, in staro generacijo, katera nosi, kakor pravita, ime Krista le na jeziku.« Čeprav trdi svetovno framasonsko in ko-

munistično časopisje, da so sodelovali na kongresu pripadniki vseh prepričanj in vseh svetovnih nazorov, vendar morejo med 400 delegati 43 držav (2 iz Jugoslavije) naštetih le 6 krščanskih dijakov, kot pravi »Akademski glas«, 2 francoska, ostali so pa bili po naših informacijah Američani. Brezštevilni govorniki na kongresu, med njimi nekaj komunističnih profesorjev s francoskih univerz, so se zavzemali za združitev umskih in ročnih delavcev preko in proti vsem svetovnim nazorom v »skupno fronto proti vojni in proti fašizmu«, fraza, ki se je udomačila približno od aprila lanskega leta že tudi pri nas in ki je bila na tem kongresu najmanj štirikrat pogreta. — Pravilno so govorniki predstavili teror in nasilje, ki se godi v državah, kjer vlada fašizem. Mnogo ostrih besed žal ne bo omililo gorja, ki ga trpe zatirani narodi. V najbolj črnih barvah so slikali strahote bodoče vojne, ki jo pripravljajo imperializem in ki bo uničila vso kulturo sveta. Zraven pa so se prav tako ognjevitno navduševali za boj, za krvav boj za ohranitev današnje Rusije, ne Rusije, temveč današnjega komunističnega krvniškega režima, ki je njim edina rešitev, kar radi verjamemo, in ki naj bi postal tudi odrešenik zatiranih malih narodov, najbrž tako, da bi jih sploh zatrl in jih ne bi bilo potem več treba zatirati, in ki naj bi iz prelestnega rdečega raja v današnji Rusiji prinesel svobodo vsemu delovnemu ljudstvu zapadnega sveta. Razume se, da bo to ista svoboda, ki jo uživajo danes ljudje v rdečem raju. Delavec bo imel pravico brezplačno tlačeniti pri gradbi Stalinovih, Leninovih (oziroma druga imena) prekopov, inteligent pa pravico molčati, ko bo gledal brezumno gospodarstvo in razdiralno prosvetno delo novih oblastnikov. Umetnost, kultura, ki sta v današnjem kapitalističnem svetu zapisani propadu, bosta osvobojeni, obenem z brezposelnim proletarijatom, ki danes sicer nima dela, pa vendar za silo živi, tedaj pa bo dobil delo, pa bo lahko zraven od lakote poginil. — To je bil smisel na frazah prebogatih govorov, manifestov in resolucij tega kongresa, katerega namen pa je bil seveda popolnoma drug. To dejstvo sta namreč v svojih izjavah ugotovila tudi v »A. gl.« omenjena »krščanska« študenta, kar je sicer ta zamolčal, pa se temu vtisu noben udeleženec ni mogel izogniti. — Toda vse govoričenje in junaško bojevanje v varnih bruseljskih palačah in na razkošnih banketih, kamor smo seveda, da smo dovolj progresivni, poslali iz Belgrada z dvema delegatoma tudi tople pozdrave študentskega zborovanja, ki se je 16. decembra navdušeno izreklo za pridruženje k tej svetovni protivojni in protifašistični fronti, ni moglo tistih, ki stvar globlje poznajo, speljati na krivo pot. — Slovenski katoliški akademiki so od vsega početka, odkar sta lani v Parizu framasonska loža in kominterna sklenila najintimnejše prijateljstvo, ki so ga morali brezpogojno sprejeti pripadniki obeh strank po vsem svetu, opozarjali našo mladino na nove oblike organizacije in boja kominterne za zmago svobodomiselstva. Zato nam nobeno zborovanje, in zlasti kongres v Bruslju, ki

je poleg drugih prejel tudi iskrene pozdrave od predstavnikov 5 milijonov komunističnih študentov v Rusiji, ne more natresti toliko peska v oči, da ne bi spoznali njihovega pravega namena. Kongres v Bruslju je bil potreben za to, da zbere zastopnike in organizatorje kominterne iz vseh dežel ter jim da navodila za delo v novih organizacijah k starim prevratnim ciljem, odkar mora poburženi g. Litvinov vseprek obljubljeni diplomatom, da bo prenehal s podporo komunistom v različnih deželah. Zato morajo kongresu v Bruslju slediti kongresi po posameznih deželah (21. jan. v Londonu, 23. v Bruslju, 29. v Parizu, o veliki noči v Pragi itd.). Zato naj »Val« le mirno pričakuje namesto besed dejanj kakor si to želi. Upamo, da ne bo edini, ki bi bil tedaj presenečen. Katoliška mladina je manever spoznala, preden se je začel. Zato ga je znala pravčasno razkriti in bo namesto »svetovne fronte proti vojni in proti fašizmu« trdno držala to fronto, razširjeno še v fronto proti komunizmu in framasonstvu. Zato se nič ne čudimo, če ustanovitelji protivojne-komunistične fronte s takim strahom obračajo vso pozornost prav krščanskim(?) udeležencem kongresa. — Čudno, da tudi »A. gl.« ni našel na njem druge zanimivosti. Saj je bilo krščanskih udeležencev le 6 na kongresu in nobeden od njih kot zastopnik kake organizacije, med njimi 2 »katoliška« dijaka približno take vrste, kakršnih smo v bližnji preteklosti tudi pri nas nekaj poznali. Že priznamo, da je nerodno, če bi nekaj moralo iti tako kakor ne gre. Toda komunistična gospoda pri nas in tudi v Belgradu se bo morala počasi že privaditi temu, da se poznamo!

Knjige in revije

»Beseda« 11-12 izšla. Šele te dni je izšla zadnja dvojna številka III. letnika. Dolga je bila pavza. Od oktobra do februarja. V tem času je krog besedarjev doživljal težko notranjo krizo, ki je že itak zelo rahle in maloštevilne vrste besedarjev povsem razbila. Majhna, še preostala skupinica je torej te dni razposlala zaključno 16 strani obsegajočo dvojno številko, ki je živ odsev neaktualnosti in preživelosti besedologije. Vse v slovenskem svetu je danes že nedvoumno in striktno razmejeno po svetovnih nazorih. Številne koprene »neodvisnega slovenstva« (»Triglavl«, »Sodobnost« itd.) so se razgrnile in izza njih je zablščala rdeča zarja. Zadnje čase se tudi »Ljubljanski Zvon« že potaplja v rdeče morje. Vsa naša liberalia, ta zgodovinski zajedalec na slovenskem narodnem telesu, se prelevlja v rdeče. — Fronta bodočih dni je že jasno začrtana. Slovensko obzorje je postalo čisto, jasno. Le »Beseda« si je na tej poti zlomila nogo in s šepajočim korakom koraca za celo leto zadaj. Današnja mladina je opredeljena dosledno, totalno. Zato ni čuda, če naročniki »Besede« kopne. V času jasnih obrisov ostro začrtanih idej pač ni nikogar, ki bi pil kako umsko limonado. Zastarela skupinica okoli »Besede« je zamahnila v praznino, krili po megleni polpreteklosti, ker novega časa ne razume in ga razumeti ne more.